TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astorlassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI K. E. HEIKKINEN
A. B. MÄKELÄ

TOVERI

(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.
AUG. NIKULA, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50

Kauppaedut yhä uusien sotien siemeninä

Muutamissa New Yorkin lehdissä kerrotaan siellä nykyään Jaappanin lehtien kirjeenvaihtajana oleskelevan jaappanilaisen sanomalehtimiehen Kazan Kayaharan lausuntoja eräistä sangen mielenkiintoisista kansainvälisistä kysymyksistä.

Jaappanilaisten maahanpääsykiellon takia ei Jaappani koskaan tule alkamaan sotaa Yhdysvaltoja vastaan, hän vakuutti. Mutta Kiinan yliherruudesta me kyllä tulemme taistelemaan Yhdysvaltojen tai kenen kanssa hyvänsä, joka siinä asiassa asettuu tiellemme. Eihän Yhdysvallat ole ainoa maa, josta jaappanilaiset ovat suljetut. Jotkut toisetkin kansat ovat loukanneet kansallisylpeyttämme kieltämällä jaappanilaisilta kaikki oikeudet alueillaan. Ja pahin niistä on oma liittolaisemme Englanti; Etelä-Afrikassa, Australiassa y.m. englantilaisissa siirtomaissa ovat jaappanilaiset vielä lainsuojattomampia kuin Yhdysvalloissa. Jos ryhtyisimme asevoimin vaatimaan kansalaisillemme pääsyä valkoisten maihin samoilla oikeuksilla kuin hekin, joutuisimme sotaan ei ainoastaan Yhdysvaltoja, vaan koko mailmaa vastaan.

Mutta Kiinan suhteen on asia ihan toista. Kiina on se alue, jonne Jaappanin kaupalla on mahdollisuus levitä. Jaappanin sulkeminen Kiinasta olisi Jaappanin eristämistä; se ehkäisisi kehityksemme. Se pakottaisi Jaappanin jäämään nykyiselle asteelleen — ja kansojen suhteen pitää paikkansa sama kuin yksilöidenkin: niitten täytyy joko edistyä taikka taantua; mikään paikallaan pysyminen ei ole mahdollista. Taantuminen taas on samaa kuin kuolema.

Jaappanissa on kehittymässä suurenmoinen t e r ä s t e o l l i s u u s. Siihen tarvittavan rautamalmin saamme enimmäksi osaksi Kiinasta. Jos meidät estettäisiin pääsemästä käsiksi Kiinan rautakaivoksiin, ehtyisi terästeollisuutemme. Toisella sijalla on t y ö v o i m a. Kiinalainen työvoima on mailman paras, ja se on halvempaa kuin jaappanilainen. Sitte on otettava lukuun Kiinan 400 miljoonan asukkaan suunnaton o s t o k y k y tulevaisuudessa. Jaappani tarvitsee kiinalaisten työvoiman ja ostokyvyn. Se on valmis minä päivänä tahansa ryhtymään taisteluun niiden kummankin anastamiseksi ja säilyttämiseksi itsellään. Eikä se voi niitä kumpaakaan saavuttaa muulla keinoin kuin hankkimalla valtiollisen yliherruuden Kiinassa ja samalla koko kaukaisessa idässä.

Jos tätä Jaappanin ylivaltaa uhataan, nostattaa se koko kansamme silmänräpäyksessä jalkeille, kun sitävastoin siirtolaiskysymys innostaisi ainoastaan pientä osaa. Kiinan suhteen on koko kansa yhtenä miehenä, sillä meille se on kysymys elämästä ja kuolemasta. Jos tulisimme eristetyiksi Kiinasta, olisi se Jaappanin perikato.

Mutta me emme anna tuhota itseämme ilman taistelematta. Tiedätte, ettei meiltä koskaan ole puuttunut ystäviä yleismailmallisten selkkauksien aikoina; jos Yhdysvallat, Englanti ja Ranska puristavat meitä liian koville, niin empimättä käymme liittoon Saksan kanssa. Meillä ei ole mitään vihamielisyyttä Saksaa vastaan. Oikeastaan me ihailemme saksalaisia. Useimmat Jaappanin tiedemiehistä ovat hankkineet sivistyksensä Saksassa. Armeijamme on muodostettu Saksan mallin mukaan. Enimmät lääkäreistämme ovat lähteneet saksalaisista kiinikoista. Nykyisen sodan kokemukset ovat vain lisännneet meissä Saksan kansan ja hallituksen ihailua.

— Eikö Jaappanilla olisi oikeutta käyttää hyväkseen Kiinan rikkauksia? Te amerikalaiset puhutte paljon "taloudellisesta tuhlauksesta". Mainitsen teille esimerkin taloudellisesta tuhlauksesta. Englanti saa pumpulinsa teilän etelävaltioista; kulettaa sen Liverpooliin, yli 3000 mailia; vie sen sieltä Manchesteriin; valmistaa siitä kangasta; sitte kulettaa tuota kangasta taas yli 3000 mailia, kaukaisimpaan itään. Katsokaas, mitä me aiomme tehdä. Poistamme taloudellisen tuhlauksen, viemällä teidän pumpulinne suoraan kaukaisimpaan itään; valmistamme siitä kangasta siellä, Kiinassa tai Japanissa, ja myymme sen itse paikalla. Eikö se ole järkeen menevää?

Mutta me teemme vähä enemmänkin: olemme ryhtyneet kehittämään pumpuliviljelystä Kiinassa. Kun Kiinan hallitus on kieltänyt ooppiumikaupan, alkavat kiinalaiset viljellä pumpulia entisillä ooppiumimaillaan. He laajentavat pumpuliviljelyksiään vuodesta vuoteen. Viime vuoden sato oli jo miljoonia paaleja.

Kiina on ihanteellinen maa pumpulin viljelykselle ja Jaappani on ihanteellinen maa pumpuliteollisuudelle. Jaappanissa sataa hyväsesti enemmän kuin monessa muussa lauhkean vyöhykkeen maassa. Ilmasto on kostea — yhtä kostea kuin Lancashiressa, joka niin mainiosti soveltuu pumpulin kehruu- ja kutomateollisuudelle. Mikään ei estä meitä harjottamasta pumpuliteollisuutta yhtä suurella menestyksellä kuin sitä Englannissakin harjotetaan. Ja me tulemme yrittämään parhaamme.

— Entäpä A m e r i k a n osanotto Kiinan kehittämiseen? kysyttiin.

Amerikalainen pääoma on sinne tervetullut, vastasi Kayahara arvelematta. Me tarvitsemme amerikalaista pääomaa. Mutta j o h t o on eri asia. Kukaan ei tunne kiinalaista niin hyvin kuin jaappanilainen. Jos amerikalaiset antavat meidän käytettäväksemme pääomia, niin me tulemme pitämään huolen siitä, että saavat rahalleen sievoiset voitto-osingot. Aasian nykyaikaiseen kehitykseen me välttämättä tarvitsemme amerikkalaista pääomaa. Mutta amerikkalainen pääoma yhtä välttämättömästi tarvitsee jaappanilaista asiantuntemusta, jaappanilaista järjestämiskykyä ja itämaisen suurteollisuuden johtamistaitoa.

Siihen suuntaan jutteli yksi jaappanilaisen riistäjäluokan pyyteitten selvänäköisimpiä ja avomielisimpiä edustajia. Eikä se ollut ensinkään pötyä; päinvastoin liiankin hyvin perusteltua. Sen todistamiseksi mainittakoon vain, että Amerikan teollisuusoloja tarkasti seuraava Economist-lehti taannoin sisälsi näin kuuluvan pätkän:

"Jaappani valtaa pumpulikankaitten kaupan kaukaisimmassa idässä. Kalenterivuotena 1915 nousi Jaappanin pumpulikankaitten maastavienti $19,192,250. Yhdysvalloista saman tavaran vienti samana vuonna oli $38,735,580. V. 1916 oli Jaappanin vienti $29,910,000 ja Yhdysvaltain $58,046,860.

Tässä on tärkeimmästi huomiootettava seikka se, että Jaappanissa niin vastikään perustettu teollisuus on saanut kehitetyksi maastaviennin, joka nousee parahiksi puoleen siitä mitä Yhdysvalloista kyetään viemään yhtä meidän vanhimpien t e o l l i s u u s h a a r o j e m m e tuotteita (pumpulivaatteita). Lähinnä Intiaa, jossa enimmäkseen valmistetaan karkeampia kankaita, on Jaappanilla käytettävissä halpa työvoima. Kun tämän lisäksi Jaappanilla nyt sodan ajan on ollut vapaat kädet idässä, selviää meille, kuinka jaappanilaisille on ollut mahdollista niin suunnattomasti laajentaa pumpulimarkkina-aluettaan tuolla mailman kulmalla. Sen ohessa meidän konsuliemme kertomuksista näkyy, että Jaappani kaikkialla idässä on anastanut meidän entisiä pumpulinvientialueitamme; samaa osottavat kauppaviraston julkaisemat tilastolliset numerot, joiden mukaan itämainen vientimme on tuntuvasti vähentynyt (lähes 50:llä prosentilla).

Pumpulitehtailijoillamme on sodan jälkeen odotettavissa kylläkin vakava kilpailu englantilaisten kanssa. Siihen lisäksi uhkaa nyt Jaappanista tulla varsin pelottava kilpailija".

— Niin että, jos meitä amerikkalaisia toistekin haluttaa tapella teollisuuskapitalistiemme voitto-osinkojen ja muiden liike-etujen puolesta, ei tilaisuuksia siihen suinkaan tule puuttumaan, vaikka nykyinen sota joskus päättyisikin.

HIENOA SEURAA, MUTTA AIKALAILLA EPÄILYTTÄVÄÄ.

Meille on, arvatenkin julkasemista varten, lähetetty seuraava kirjelmä, jonka lähettäjä on kansanvallan ja rauhan asiaa ajamaan perustetun Amerikan Kansanneuvoston sihteeriksi itseään nimittävä Clara A. Packard, Los Angelesista.

"Amerikan Kansanneuvosto kansanvallan ja rauhan asiaa varten ilmottaa pitävänsä kolmannen kokouksensa Kolminaisuuden luentosalissa (Trinity Auditorium) Los Angelesissa, saapuen aamu-, iltapäivä- ja iltaistuntoihin perjantaina heinäk. 20 p. Puheenjohtajana tulee toimimaan entinen Yhdysvaltain senaattori John D. Works ja puhujina tulee esiintymään useita kautta maan tunnettuja henkilöitä. Järjestön virkailijat tähdentävät erityisesti sitä seikkaa, että heidän liikkeensä on kokonansa rakentavaa laatua eikä vastustusluontoista.

"Tämän järjestön ensimäinen kokous pidettiin Madison-aukean puistossa New Yorkin kaupungissa toukok. 30—31 p. ja oli siinä osanottajina 15,000 henkeä sekä edustettuina 43 valtiota. Toinen kokous oli Chicagossa heinäk. 7—8 p.

"Los Angelesin kokouksessa ilmotetaan tulevan puhumaan muiden muassa: David Starr Jordan; kongressimies William Mason Illinoisista; Elizabeth Freeman New Yorkista; ent. senaattori Works; professori Edward Krehbeil, Stanfordin yliopistosta; Walter Thomas Mills, Berkeleystä, Cal.; Pennsylvanian valtion Työväenliiton presidentti James H. Maurer ja Arizonan kuvernööri George U. Young.

"Kokouksen tarkoitukseksi on ilmoitettu: 'Saavuttaa pikainen, kansanvaltainen ja yleinen rauha Uuden Venäjän julkilausumilla perusteilla, nimittäin: ei väkivaltaisia alueluovutuksia, ei sotakorvauksia kuritustarkoituksessa, kehittymisvapaus kaikille kansallisuuksille; työskennellä asevelvollisuuslakien alistamiseksi kansanäänestykselle; vaatia kansainvälisen järjestön perustamista maailmanrauhan ylläpitämistä varten: varottaa kongressia supistamasta puhe- ja sanomalehdistön vapautta tahi kansalaisten oikeutta pitää rauhallisia kokouksia ja tehdä hallitukselle anomuksia epäkohtien korjaamiseksi.'

"Los Angelesin kokouskutsun allekirjoittajien joukossa, paitsi muutamia edellämainituista puhujista, ovat: kuvanveistäjätär Julia Bracken Wendt, ent. Yhdysvaltain senaattori Cornelius Cole, luennoitsija Alice Park, yhteiskuntaharrastaja (social worker) Kate Crane Gartz, lääkäri A. E. Briggs, muinaistutkija mrs. Donald Morgan, kirkkojenliiton sihteeri Guy Talbot, Roswell Brownson, yhteiskuntaharrastaja Fannie Bixby, pappismies Sydney Strong.

"Kokouksen tehtäviin kuuluu myös Tyynenmeren rannikon edustajien valitseminen elok. 4 p:nä jossakin idän kaupungissa pidettävään vakinaisen Kansanneuvostojärjestön perustamiskokoukseen."

Kuten muistettanee, päätti puolueemme kansallistoimeenpaneva komitea äsken pitämässään neuvottelukokouksessa antaa kaiken kannatuksensa tämän Kansanneuvoston hommille. Jotkut tunnetuimmista puoluepomoistamme olivat olleet erityisesti innostuneita yhteistoimintaan niin varakkaan ja vaikutusvaltaisen väen kanssa kuin tuossa uudessa järjestössä sanottiin olevan. Ratkaisevimpana syynä esitettiin kuitenkin vakuutus, että "s o s i a l i s t i t tulevat olemaan uuden liikkeen selkärankana."

Mutta eipä se oikein siltä maistu, kun "erityisesti tähdennetään sitä seikkaa, että heidän liikkeensä on kokonansa rakentavaa laatua eikä vastustusluontoista". Mitä se siis aikoo rakentaa? Tietenkin tukea eli pönkittää nykyistä kapitalistista yhteiskuntaa, ettei se pääsisi kukistumaan omaan mahdottomuuteensa. Ja se on kohtivastakkaista touhua koko sosialistiselle toiminnalle.

Entä tuossa kokouskutsussa esiintyvät nimet: löydättekö niistä paljonkin sitä sosialistista "selkärankaa"? Totuuden nimessä lisättäköön kuitenkin, että kirjelmän mukana tulleessa kokouskutsussa on allekirjoittajien joukossa myös "asianajaja Job Harriman" samasta kaupungista kuin sihteerikin, vaikka sihteeri jostakin syystä on jättänyt s e n a i n o a n nimen mainitsematta omassa kirjelmässään. Mistähän syystä? Olisikohan jo sekin nimi ollut liian "rohvi" niin hienoon seuraan?

Meitä ei tässä asiassa mikään muu ihmetytä kuin se, ettei puolueemme vastuunalaisimmissa asemissa olevilla vielä ole enempää kokemusta yhteistoiminnasta tuollaisten porvarillisten "harrastajien" kanssa, että heissä yhä elää niin lapsellinen luottamus jos jonkinlaisten hienohelmojen livertelyihin.

MAILMANKATSOMUKSIA

KUVAUKSIA VENÄJÄN VALLANKUMOUKSESTA

on vasta vähitellen alkanut päästä länsieuroppalaisen sensuurin läpi. Niinpä on Pariisin lehdissä nyt vasta ilmestynyt eloisia kuvauksia Pietarin tapahtumista noina ikimuistettavina päivinä. "Petit Parisienne"-lehden kirjeenvaihtaja esim. kuvaa vallankumouksen alkuaikaa seuraavasti:

"Vihdoinkin olin tuossa loistavassa Taurian palatsissa, joka on koko vallankumouksen keskipisteenä ja lähtökohtana. Kaikkialla käytävät täynnä asestettuja sotilaita, siviilihenkilöitä harvassa, naisia joku ainut. Marmoriportaat ovat tyhjien säilykelaatikkojen, paperossinpätkien ja kaikenlaisen rojun peitossa, mitä oli jäänyt täällä viime yönsä vietäneiltä 2000 mieheltä. Katariinan salissa seisoo sotilasjoukko puhetta pitävän kalpean Kerenskin ympärillä. Hän terottaa ankarimman kurin ja järjestyksen välttämättömyyttä. Tapaan Schingarewin; hän näyttää väsyneeltä, puku epäjärjestyksessä. Sanoo olevan aivan mahdotonta myöntää minulle lupaa sähköttää lehdelleni.

"Myöhemmin, juhlasalissa, kohtaa minua jännittävä näky. Kaikki rientävät oville huutaen: 'Styrmeriä tuodaan!' Todellakin ilmestyy saliin entinen pääministeri, keskellä sotilasjoukkoa, joka revolverit häntä kohden ojennettuina ympäröi hänet joka puolelta. Styrmer näyttää vanhalta mieheltä, kasvot yhtä valkoiset kuin hänen pitkä partansakin; nyt hän tekee sellaisen vaikutuksen kuin olisi palautunut takaisin avuttoman lapsen ikäkauteen. Kuului komennus: 'revolverit alas!' Revolverit lasketaan alas ja vanki viedään pois — mies, joka vielä äsken oli Venäjän etevin politikoitsija ja yksi valtakunnan kaikkivaltaimmista."

Toisessa kuvauksessaan sama kirjeenvaihtaja kertoo, minkälaiseen vaaraan hän joutui, kun yritti lehteänsä varten valokuvata kaduilla vallitsevaa sekasortoa. "Monet sotilaat vain ammuskelevat ilmaan kuin mielivikaiset, mutta sadan askeleen päässä on käynnissä verinen ottelu asevaraston valtaamiseksi. Ajatellen ainoastaan sanomalehtimiesvelvollisuuksiani, kiipeän valokuvauskoneineni muutaman voimavaunun perälle ja napsautan kolme levyä; pistän valokuvauskoneen taskuuni ja aian kiiruhtaa asuntoani kohti. Mutta minut oli huomattu. Kolme sotilasta otti minut kiinni, asettivat minut likintä seinää vasten ja pitivät pistimiensä kärjet rintaani kohdistettuina. Kaiken aikaa paukahtelee ympäristöllä laukauksia katkeamatta. 'Kädet ylös!' huudetaan minulle. 'Mitä te minusta tahdotte?' — 'Olet valokuvannut meidät'. — 'Tässä on koneeni'. — 'Eikö sulla ole mitään muuta taskuissasi?' — 'Ei ole'. — 'Valehtelet'. — 'Minä olen ranskalainen sanomalehtimies; haluatteko nähdä papereitani?' — Koettavat aukasta konettani. 'Olen teidän liittolaisenne'. — 'Hän on oikeassa; on oikea mies', kuulen useitten väkijoukossa sanovan. Mutta muuan laiha ja kalpea naisylioppilas tekee parhaansa ylityttääkseen sotilaita uudestaan käymään kimppuuni. Silloin siihen ilmestyy jättiläiskokoinen siviilihenkilö, sotilastakki hartiolla, tempaa valokuvauskoneeni ja lähtee laputtamaan. Sotilaat juoksevat hänen jälkeensä, ja väkijoukko hajaantuu. Jään yksin miettimään kohtaloni omituisia oikkuja: kahdesti olen tässä sodassa joutunut hengenvaaraan; ensi kerralla sotamiehenä ollessani harhaan osunut ranskalainen luoti minut kellisti, ja nyt toisella kertaa venäläiset pistimet kutkuttelivat rintaani."

— — —

KUVAUS MOSKOVASTA.

Julkasemme otteita eräästä Arbetet-lehdessä olleesta yksityiskirjeestä.

"Tervehdys vapaan Venäjän sydämestä, tuhatvuotisesta Moskovasta... Kuvittele mieleesi jättiläiskaupunki, jolla ei ole päätä, ei äärtä, katuina kujat, kapeat kuin karjapolut kierrellen ristiin rastiin, leikaten toisiaan ja kulkien vaikka mihin suuntaan, mutta ei koskaan suoraan. Kaikenlaatuisia ja kaikenkuosiosia, korkeita, mahtavia rakennuksia Kremlin ja kauppakeskuksen — niinsanotun Kiinankaupungin — ympärillä. Toreja kaikenlaisia: pyöreitä, viisikulmaisia, kolmikulmaisia. Kirkkoja, kappeleita, katedraaleja tuhansittain ja vain muutaman askeleen päässä toisistaan. Ja kaikkia Europan ja Aasian kansallisuuksia vilisee nuo kujat täynnä. Puolalaisia, itävaltalaisia, saksalaisia, turkkilaisia, kirgiisejä, töppäjalkaisia kiinalaisia täytäntöön saamiaan ohjeita, räjäytellä siltoja, polttaa viljasäiliöitä, panna toimeen murhia, sanalla sanoen harjottaa kaikenlaista ilkivaltaisuutta, jota kukistamaan sitte voitaisiin saada sotaväki, ja niin olisivat työläisten vaatimukset tukahutetut veriin.

Siinä on i. w. w:läisvainojen pohjimmainen tarkotus. Mutta tähän saakka ei porvaristo ole ensinkään onnistunut näissä täkäläisen työväenliikkeen provoseerausyrityksissään. Vaatimuksia esittänyt työväestö on pysynyt rauhallisena, ja se juuri todistaakin, että siihen eivät ole vielä syöpyneet ne omaisuudenhävittämisopit, joita porvarien provokaattorit yhdessä i. w. w:läisten syndikalismia kannattavien johtajien kanssa koettavat levittää.

Mutta vaara on aina tarjolla. Kunnollisen sanomalehdistön puutteessa saattaa työväestö vaatimuksineen sittekin joutua näiden provokaattorien uhriksi. Yleinen mielipide voidaan saada siinä määrässä myrkytetyksi, että se sietää sotaväen paikalletulon, silloin tavallisesti työläiset kukistetaan vaatimuksineen, ja työt aletaan sotalain voimalla.

Heräävällä työväestöllä on enemmän kuin kylliksi syytä pitää silmänsä auki jokaista sellaista kohtaan, joka esittää omaisuuden hävittämisoppeja ja tyrkyttää persoonallisiin kostotoimenpiteisiin ryhtymistä, sillä jokainen joka niihin turvautuu, kaivaa hautaa sekä itselleen että työväestön nykyisille vaatimuksille.

I. W. W:LÄISVAINOJEN TARKOTUS

Luopuisivatko työnantajat santarmilaitoksestaan?

Kautta lännen nykyisin havaittavissa olevat i. w. w:läisvainot, joihin täkäläinen porvarilehdistö kiihottaa keinoja valitsematta, tekevät tarpeelliseksi tarkastaa lähemmin, mistä oikeastaan on kysymys. Onko kysymys sanotun liiton, vaiko jonkin kapitalisteille todellisuudessa vaarallisen liikkeen hävittämisestä jota salatakseen porvarit puhuvat I. W. W.-liiton hävittämisestä?

Se seikka, että I. W. W.-liitto on omikseen tunnustamillaan menettelytavoilla tehnyt riistäjille mahdolliseksi käyttää itseään tehokkaimpana taistelujärjestönä työväestön järjestymistä vastaan, ollen liitto työnantajien kätyrien vaikutuksesta eräissä suhteissa muodostunut oikeaksi santarmijärjestöksi, jonka nimissä edesvastuuttomat roistot panevat toimeen veritöitä yhden toisensa jälkeen, sotii jyrkästi sellaista olettamusta vastaan, että sanotun liiton hävittäminen todella olisi kysymyksessä.

Nimien ja niiden varjossa toimivien ainesten toisiinsa sekottaminen saattaa toisinaan aiheuttaa väärinkäsityksiä, jopa johtaa varsin turmiolliseen kaaokseenkin, ja sellaisesta tässäkin on kysymys. **I. W. W:n nimissä toimii nykyisin kaksi eri ainesta, joiden tarkotukset ovat toisilleen niin vastakkaiset kuin saattavat olla eri luokkien edut, joita nämä ainekset todellisuudessa edustavat.**

Näiden ainesten toiminnan käsittäminen on välttämätön voidaksemme käsittää sen kiihkon, jolla porvarilehdistö nyt kiihottaa työläisvainoihin.

Olemme jo ennen puhuneet siitä, miten omaisuudenhävittämisopit ovat edullisia porvareille, joten siitä ei tämän yhteydessä enempää, mutta sen tärkeämpää on tarkastaa

I. W. W.-liittoon kuuluvan työläisaineksen pyrkimyksiä.

Olemme niinikään jo ennen maininneet, miten osa täkäläisestä puutavarateollisuustyöväestöstä ajautui siihen järjestöön, minkä se ensinnä kohtasi, tietämättä tai edes kaipaamatta tietoa sen varsinaisista tarkotuksista. Sitä kannusti vain välittömien parannusten saavuttaminen, ja kun maan varsinaiset työväenjärjestöt ammattikuntamaisuutensa jarruttamina eivät jaksaneet käsittää tämän joukon järjestymisen tärkeyttä, joutuivat ne I. W. W.-liitossa toimivien santarmien vaikutuksen alle.

Mutta tällä työläisaineksella ei ole samoja syndikalistisia tarkotuksia, kuin on I. W. W.-liiton varsinaisilla herrasjohtajilla, eikä niillä liiton ole mitään yhteyttä sellaisten omaisuuden hävittämisoppien kanssa, joita liiton syndikalistiset johtajat edustavat ja joiden kannattaminen sopii niiden oppien edullisuuden vuoksi myös liitossa toimivien santarmien edustamille eduille, s. o. työnantajien eduille. Työläisaineksen ainoana tarkotukseen on saada helpotusta nykyiseen kurjuuteensa, koettamatta silti poistaa porvaristoa vallasta enempää omaisuuden hävittämiseen kuin muihinkaan keinoihin turvautumalla.

Tämä työläisaines se on porvaristolle todella vaarallinen aines, liittyköönpä se yhteen minkä nimisenä tahansa, koska sillä aineksella ovat omat ominaiset vaatimuksensa, joita ei millään tavalla voida sovelluttaa porvariston etuihin. Ja tämän aineksen järjestymispyrkimysten tukahuttaminen on niiden vainojen tarkotuksena, joita kohdistetaan muka i. w. w:läisvyttä vastaan.

Kahdenlaisen i. w. w:läisyyden tarkotukset.

Päästäksemme selville niistä suhteista, joiden kanssa olemme tekemisissä, ja käsittääksemme I. W. W.-liiton erilaisten ainesten todellisen tarkotuksen, meidän ei saa jättää ottamatta huomioon sitä, mikä on kummankin taistelevan puolen hyöty. Sen kun käsitämme, niin käsitämme senkin, että vainojen tarkotuksena on **estää työväestö järjestymästä**, eikä suinkaan estää niiden toimintaa, jotka varsinaisesti edustavat I. W. W.-liiton periaatteita.

Kuten sanottu, sopivat santarmiurkkijain ja I. W. W:n varsinaisten laukkien tarkotukset sangen hyvin yhteen, vaikkapa ne oleelliselta luonteeltaan olisivatkin erilaiset. Työnantajistolle ei tarjoudu missään parempaa tilaisuutta johtaa harhaan työläisten vaatimuksia kuin juuri I. W. W:n periaatteiden varjossa. Sen urkkijat ja kätyrit voivat saada käsiinsä koko liikkeen johdon, kuten nyt onkin laita, ja johtaa työväestön kaikenlaisten vainojen uhriksi, kuten tapahtumain kulku on osottanut. Ja sellaista tilaisuutta eivät työnantajat suinkaan päästä hevillä pois käsistään, eikä meidän siis tarvitse huolehtia siitä, että mikään porvarien vaino tappaisi **sellaisen** i. w. w:läisyyden.

Mutta kuten monasti olemme sanoneet, on maamme varsinaisten taloudellisten järjestöjen vanhoillisuus tehnyt järjestymättömälle työväestölle mahdottomaksi liittyä niiden yhteyteen siten että nyt olisi olemassa kunnollista järjestöä, joka ottaisi alkaneen taistelun johdon käsiinsä, ja joka ei olisi myrkyttänyt yleistä mielipidettä itseänsä vastaan omilla opeillaan ja menettelytavoillaan. Tämä lännen varsinainen työläisaines on nyt heräämässä, ja **tämän joukon** pyrkimyksiin ei kuulu porvarien eduksi toimiminen.

Tätä työläisainesta vastaan kohdistetaan koko se säälitön ja roistomainen vaino, joka todella on olemassa ja jonka uhrit lasketaan kymmenissä viimeisten viikkojen ajalla.

Porvariston tarkotuksena on käyttää ensinmainitun i. w. w:läisyyden avulla myrkytettyä yleistä mielipidettä toisen liikkeen kukistamiseksi: sen varsinaisen työväestön liikehtimisen, jonka edut ovat porvarien eduille sovittamattomasti vastakkaiset ja jota vastaan ei yleinen mielipidekään asetu.

Porvariston päämäärä: sotilasdiktatuuri.

Porvaristolla on pyrkimyksissään vain yksi päämäärä: saada työnteko jatkumaan entisillä ehdoilla, ja sen saavuttamiseksi se turvautuu kaikkiin keinoihin. Verisinkään rikos tai inhottavinkaan salaliitto ei ole sille mitään silloin, kun se luulee saavuttavansa nämä tarkotuksensa.

Seuraava eräästä täkäläisestä porvarilehdestä lainattu lauselma osottaa selvästi, kenet halutaan kukistaa:

"Paras lääke i. w. w:läisyyttä vastaan on kova työ sotilaskiväärin kantomatkan sisäpuolella."

Voisiko kuvaavampaa lausuntoa antaa niistä pyrkimyksistä, joihin porvaristo tähtää ja joita varten työläisten vainoaminen on alotettu. Se tähtää sotilasdiktatuuriin, jossa kivääri toimisi solmuruoskan tilalla, ja työläiset olisivat pakotettuja työskentelemään asestettujen vartijain valvonnan alla. Sellaisessa tilanteessa ei olisi järjestymismahdollisuutta. Tarpeetonta sanoa, että vastoin porvarien laskuja roistomaisinkin sorto ajaa työväestön toimintaa eteenpäin ja kukistaa porvariston lopulta kuitenkin; kuten tapahtui Venäjällä. Mutta siitä ei meidän lyhytnäköinen porvaristomme välitä, sillähän ovat ajettavanaan vain tämän päiväiset etunsa ja kun se luulee ne saavuttavansa vainon avulla, ei se häikäile niiden toimeenpanemisessa. "Tulkoon meidän jälkeemme vaikka vedenpaisumus", on aina ollut kukistumaan tuomitun valtaluokan viimeisten päivien toimintaohjeena.

Vaino synnyttää myötätuntoisuutta vainottua kohtaan, siitä eivät porvarimme suinkaan ole tietämättömiä. Leimaamalla koko lännen nousevan työväestön vaatimuksineen sellaiseksi i. w. w:läisyydeksi, jota porvarien omat santarmit edustavat, luulevat he saavansa työväestönkin kannattamaan omaisuuden hävittämisoppeja. Suurporvareilla on syytä kiihottaa työväestöä väkivaltaisuuksiin, koska työväestö siten saa vastaansa ei ainoastaan ylä- ja keskiluokan, vaan vieläpä valtavan osan työväenluokastakin.

Vaikka ei työväestöllä yleisesti olekaan mitään omaisuutta, niin ei sillä sittenkään ole minkäänlaista taipumusta väkivaltaan omaisuutta enempää kuin ihmisiäkään vastaan. Se karttaa sitä. Jos siis joku liike saadaan leimatuksi liikkeeksi, jonka nimissä voidaan toteuttaa persoonallisia kostopyyteitä, synnyttää se vihaa ja halveksimista sellaista liikettä kohtaan. Tämän päämäärän saavuttamiseksi koettaa porvaristo leimata lännen heräävän työväenliikkeen omaisuuden hävittämisoppien toteuttajaksi, isänmaan vihollisiksi eli yleensä liikkeeksi, jonka nimissä saa harjottaa mitä ilkivaltaisuuksia ja konnantöitä tahansa.

Porvaristo luottaa siihen, että se harjottamiensa vainojen avulla saa aikaan niin paljon myötätuntoa I. W. W.-liittoa kohtaan, että täkäläinen heräävä työväenliike todellakin joutuisi siellä majailevan santarmiston valtaan. Ja silloin kun niin olisi tapahtunut, alkaisivat sanotussa liitossa toimivat santarmit panna täytäntöön saamiaan ohjeita, räjäytellä siltoja, polttaa viljasäiliöitä, panna toimeen murhia, sanalla sanoen harjottaa kaikenlaista ilkivaltaisuutta, jota kukistamaan sitte voitaisiin saada sotaväki, ja niin olisivat työläisten vaatimukset tukahutetut veriin.

Siinä on i. w. w:läisvainojen pohjimmainen tarkotus. Mutta tähän saakka ei porvaristo ole ensinkään onnistunut näissä täkäläisen työväenliikkeen provoseerausyrityksissään. Vaatimuksia esittänyt työväestö on pysynyt rauhallisena, ja se juuri todistaakin, että siihen eivät ole vielä syöpyneet ne omaisuudenhävittämisopit, joita porvarien provokaattorit yhdessä i. w. w:läisten syndikalismia kannattavien johtajien kanssa koettavat levittää.

Mutta vaara on aina tarjolla. Kunnollisen sanomalehdistön puutteessa saattaa työväestö vaatimuksineen sittekin joutua näiden provokaattorien uhriksi. Yleinen mielipide voidaan saada siinä määrässä myrkytetyksi, että se sietää sotaväen paikalletulon, silloin tavallisesti työläiset kukistetaan vaatimuksineen, ja työt aletaan sotalain voimalla.

Heräävällä työväestöllä on enemmän kuin kylliksi syytä pitää silmänsä auki jokaista sellaista kohtaan, joka esittää omaisuuden hävittämisoppeja ja tyrkyttää persoonallisiin kostotoimenpiteisiin ryhtymistä, sillä jokainen joka niihin turvautuu, kaivaa hautaa sekä itselleen että työväestön nykyisille vaatimuksille.